

Délka řízení a uložený trest

Je povinností obecných soudů využít všech takových prostředků, které jim trestní právo poskytuje, k tomu, aby vedle práva na osobní svobodu bylo rovněž kompenzováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Úvahy obecných soudů o trestu, případně přímo o trestním stíhání v souvislosti s dobou, která uplynula od spáchání trestných činů, s ohledem na délku trestního řízení, musí být strukturovány do tří rovin. Jednak je to rovina úvah opírajících se o trestně právní předpisy, dále test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápané osobní svobody (rovina ústavní), a nakonec promítnutí délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina Úmluvy o mezinárodněprávní odpovědnosti).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 748/2007, ze dne 5.9.2007 a rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 554/04, sp. zn. II. ÚS 7/2003 a sp.zn. II. ÚS 445/98)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným J. J., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 3 To 22/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 31 T 23/95, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 3 To 22/2006, ohledně obviněného J. J. zrušuje ve výroku o trestu. Současně se zrušují další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Vrchnímu soudu v Olomouci přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

V rámci odsuzující části rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2005, sp. zn. 31 T 23/95, v trestní věci obviněných P. H., J. J., J. M. a V. S., byl obviněný J. J. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. ve znění zák. č. [265/2001](#) Sb. spočívajícím v jednání popsaném pod body II/1-7) a trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák., ve znění zák. č. [265/2001](#) Sb., dílem dokonaným a dílem nedokonaným, ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., spočívajícím v jednání popsaném pod body II/8-23) výroku rozsudku. Podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. byl obviněný odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň bylo rozhodnuto o uplatněných nárocích poškozených na náhradu škody.

O odvoláních, která proti předmětnému rozsudku soudu prvního stupně podali obvinění J. J. a V. S. a proti zprošťujícímu výroku (ve vztahu ke skutku pod bodem 30/ obžaloby) rovněž státní zástupce, rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 3 To 22/2006. Ohledně obviněného J. J. rozhodl odvolací soud tak, že z podnětu jeho odvolání podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil ve výroku o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák. pod bodem II/8-23), ve výroku o trestu a ve výrocích o náhradě škody ve vztahu k poškozeným N. P. J. n. N., s. r. o., B. S. - Č. v. a. s., P., a. s., H., a. s., a Z. o. d. „S. H.“. Za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud sám znovu rozhodl, že se obviněný J. J. uznává vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák., ve znění zák. č. [265/2001](#) Sb., kterého se dopustil útoky (skutky) podrobně popsány po body

II/1-16) výroku rozsudku. Za něj a dále za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. [265/2001](#) Sb., ohledně něhož zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nedotčen, byl obviněný podle § 250 odst. 4 tr. zák., za použití ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byl pro účely výkonu trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené firmě N. P. J. n. N., s. r. o., peněžní částku ve výši 599.011,50 Kč, poškozené firmě B. S. - Č. v. a. s., peněžní částku ve výši 351.912,- Kč, poškozené firmě P., a. s., peněžní částku ve výši 128.458,- Kč, a poškozené firmě H., a. s., peněžní částku ve výši 333.436,- Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému J. J. uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně s již odsouzeným J. M. na náhradu škody poškozenému Z. o. d. „S. H.“, peněžní částku ve výši 331.380,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená firma N. P., s. r. o., odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání obviněného V. S. a státního zástupce byla podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítnuta. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 10. 5. 2006 (§ 139 odst. 1 písm. a/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozhodnutí (rozsudku) odvolacího soudu, podal obviněný následně dovolání, které k výzvě soudu (§ 265h odst. 1 tr. ř.) upřesnil podáním ze dne 29. 5. 2007 tak, že napadá výrok o trestu, přičemž uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel namítl, že odvolací soud nezohlednil délku řízení v jeho trestní věci a uložil mu nepřiměřeně přísný trest odnětí svobody. V uvedené souvislosti dovolatel poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005 ve věci vedené pod sp. zn. I. ÚS 554/04, ze kterého vyplývá, že jde-li o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, je třeba zkoumat, zda zásah do osobní svobody odsouzeného je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem či nikoliv. Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má přitom každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě a v přiměřené lhůtě projednána. Dovolatel zdůraznil, že v jeho případě jen samotná doba řízení před obecnými soudy trvala od prvního hlavního líčení dne 23. 5. 1996 do doby veřejného zasedání u odvolacího soudu (Vrchního soudu v Olomouci) dne 10. 5. 2006, deset let. Přípravné řízení pak trvalo nejméně dva roky. Podle názoru dovolatele bylo s ohledem na délku řízení porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Protože jeho trestní stíhání nebylo zastaveno na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř., měla podle jeho názoru být délka trestního řízení promítnuta do uloženého trestu, a to tím spíše, že dovolatel se na prodlužování řízení svým chováním nepodílel a k soudům se řádně dostavoval. Podle přesvědčení dovolatele odvolací soud v daném případě nesplnil svou přezkumnou povinnost, pokud shodně se soudem prvního stupně mu uložil trest odnětí svobody v trvání šesti let, aniž by vzhledem k délce doby, která uplynula od spáchání inkriminovaných skutků, i k délce celého řízení v jeho trestní věci, byl soudem respektován požadavek spravedlivé rovnováhy mezi omezením práva na osobní svobodu na straně jedné a veřejným zájmem na stíhání a potrestání pachatele na straně druhé.

Z výše uvedených důvodů obviněný v závěru dovolání navrhl, aby dovolací soud částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 30 To 22/2006, ohledně jeho osoby ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a současně aby zrušil všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud zrušením ztratila svůj podklad a věc podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci k novému projednání a rozhodnutí.

K dovolání obviněného se za podmínek § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) a uvedl, že dovolání shledává důvodným. Státní zástupce připomněl, že obviněný J. J. (dovolatel) byl uznán vinným skutky spáchanými v období od 28. 1. 1992 do 14. 4. 1994. Obvinění mu bylo poprvé sděleno dne 9. 5. 1994, přičemž obžaloba byla podána dne 8. 12. 1995. První hlavní líčení bylo konáno dne 21. 5. 1996 a s

různě dlouhými prodlevami probíhalo až do 1. 4. 1998. Poté došlo k onemocnění předsedy senátu a další hlavní líčení proběhlo až dne 22. 3. 2004. Rozsudek soudu prvního stupně byl vynesena dne 11. 2. 2005 a veřejné zasedání o odvolání se konalo dne 10. 5. 2006. To znamená, že trestní stíhání obviněného (dovolatele) tak trvalo dvanáct let a jeden den. Dovovatel se přitom na vzniku shora uvedených průtahů žádným způsobem nepodílel. Podle státního zástupce soudu při rozhodování o výši trestu sice vzaly v úvahu delší dobu, která od spáchání trestné činnosti uplynula, nicméně délku samotného trestního stíhání formou přiměřeného zadostiučinění odrážejícího se ve výši uvedeného trestu nezohlednily. Rozhodnutí odvolacího soudu – pokud jde o výrok o trestu uloženému dovolateli – proto spočívá na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V tomto směru pak lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ve věci vedené pod sp. zn. 8 Tdo 721/2006, které řeší zcela shodnou problematiku. Svě vyjádření k dovolání obviněného uzavřel státní zástupce tak, aby dovolací soud tomuto dovolání vyhověl a z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 3 To 22/2006, ohledně obviněného J. J. ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a zároveň zrušil všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud zrušením ztratila svůj podklad. Dále aby rozhodl tak, že se věc podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikazuje Vrchnímu soudu v Olomouci k novému projednání a rozhodnutí. Státní zástupce současně alternativně navrhl, aby dovolací soud případně ve věci podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám rozhodl a uložil jako přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku trestního stíhání obviněnému J. J. podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 250 odst. 4 tr. zák. a pro výkon tohoto trestu jej zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Navrhované rozhodnutí v první alternativě lze podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. učinit v neveřejném zasedání, což státní zástupce pro tento případ současně navrhl.

Podle státního zástupce ve vztahu ke spoluobviněnému V. S., o jehož odvolání bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, nelze ustanovení § 265k odst. 2 tr. ř. a § 261 tr. ř. použít, neboť přítomnost jmenovaného u hlavního líčení musela být opakovaně zajišťována součinností s orgány Policie ČR a splnění podmínek přiměřeného zadostiučinění by bylo třeba zkoumat samostatně.

Obviněný J. J. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovování bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce, resp. obhájkyne (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. a shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

Podle rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (v judikatuře srov. zejména R 22/2003 SbRt.) lze námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 31 až § 34 tr. zák. a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. Za jiné nesprávné hmotně právní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu.

Určitý průlom do výše uvedených zásad - výlučně pokud jde o nepřiměřenou délku řízení - však představuje judikatura Ústavního soudu, který Nejvyššímu soudu rozhodujícímu o dovolání jako mimořádném opravném prostředku, v rámci svých rozhodnutí opakovaně vytkl, že takovou situaci nevzal dostatečně v úvahu, jestliže ponechal v platnosti rozhodnutí nižšího soudu, které stanovilo stěžovateli nepodmíněný trest odnětí svobody, aniž by byl respektován požadavek spravedlivé rovnováhy mezi omezením práva na osobní svobodu a veřejným zájmem na stíhání a potrestání pachatele. Důvodem takové neproporcionality bylo podle Ústavního soudu nezohlednění délky soudního řízení, stejně jako doby uplynulé od spáchání skutků, pro které byl obviněný uznán vinným. Ústavní soud v nálezu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, vyslovil názor, že jde-li o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zároveň třeba zkoumat, zda zásah do osobní svobody obviněného (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“), obecně ústavním pořádkem předvídaný, je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem či nikoliv. Ochrana práva na přiměřenou délku řízení podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. kompenzace jeho porušení, může být přitom dosažena i prostředky, jež jsou vlastní trestnímu právu. Ústavní soud zde zdůraznil, že je povinností obecných soudů využít všech takových prostředků, které jim trestní právo poskytuje, k tomu, aby vedle práva na osobní svobodu bylo rovněž kompenzováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Úvahy obecných soudů o trestu, případně přímo o trestním stíhání v souvislosti s dobou, která uplynula od spáchání trestných činů, s ohledem na délku trestního řízení, musí být podle Ústavního soudu strukturovány do tří rovin. Jednak je to rovina úvah opírajících se o trestně právní předpisy, dále test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápané osobní svobody (rovina ústavní), a nakonec promítnutí délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina Úmluvy o mezinárodněprávní odpovědnosti).

V rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. II. ÚS 7/2003, II. ÚS 445/98, je poukazováno na to, že při posuzování „přiměřenosti doby řízení“ je třeba vycházet z okolností konkrétního případu, zejména složitosti dané záležitosti, chování účastníků řízení, především pak stěžovatele.

Je-li dovolání obviněného J. J. posuzováno z výše uvedených hledisek, je třeba vycházet z toho, že bylo podáno právně relevantně.

Jelikož Nejvyšší soud v posuzovaném případě neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, které byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl závěru, že dovolání bylo podáno též důvodně.

Z rozsudku soudu prvního stupně (str. 68) i z napadeného rozsudku odvolacího soudu (str. 34)

vyplývá, že oba soudy v případě obviněného (dovolatele) vzaly při ukládání trestu v úvahu časový odstup od spáchání skutků a trest odnětí svobody ve výměře šesti let uložily blíže dolní hranice zákonné trestní sazby, kterou zákon v § 250 odst. 4 tr. zák. stanoví na pět až dvanáct let. Odvolací soud ve svém rozhodnutí poukázal rovněž na skutečnost, že v průběhu trestního stíhání došlo k novelizaci trestního zákona zákonem č. [265/2001](#) Sb., a že s ohledem na ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. byla použita právní kvalifikace pro obviněného příznivější.

Z rozhodnutí soudů obou stupňů není zároveň zřejmé, jakým způsobem posuzovaly faktory významné z hlediska délky řízení, jež v posuzovaném případě představuje dobu dvanácti let. Z napadeného rozhodnutí odvolacího soudu nijak nevyplývá, zda se zabýval délkou trestního stíhání z hlediska případných prodlev způsobených orgány trestního řízení, zejména těmi fázemi řízení, kde zůstávaly příslušné orgány (soud) zcela nečinnými, tj. kdy jimi nebyly prováděny žádné procesní úkony. Na to ve svém vyjádření k dovolání konečně výstižně poukázal i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Zároveň bylo třeba posoudit rozsah a obtížnost předmětu trestního řízení (složitost věci) a v neposlední řadě počínání obviněného (tj. zda svým chováním sám ovlivnil dobu trvání řízení) i rozsah zátěže, jíž byl vystaven v souvislosti s délkou řízení. Jedině za předpokladu, že by odvolací soud shora naznačeným způsobem postupoval, mohl vyřešit otázku, zda předmětné mnohaleté řízení mělo v případě obviněného (dovolatele) za následek porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla spravedlivě projednána v přiměřené lhůtě. Teprve na tomto základě pak mohl v případě ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody zkoumat, zda zásah do osobní svobody obviněného (čl. 8 odst. 2 Listiny), jinak obecně ústavním pořádkem předvídaný, je v souvislosti s délkou řízení ještě proporcionálním zásahem či nikoliv (viz již citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04).

Protože odvolací soud v napadeném rozhodnutí nespécifikoval, proč samotné řízení trvalo tak dlouhou dobu, nemohl se vypořádat ani s tím, zda za případné relevantní průtahy měla být obviněnému (dovolateli) poskytnuta kompenzace ve formě zmírnění trestu, s výslovným uvedením toho, že se tak děje vzhledem k porušení práva na přiměřenou délku řízení. Na tomto místě považuje Nejvyšší soud za potřebné poznamenat, že taková případná kompenzace by zřejmě nevznikla již tím, že v průběhu trestního stíhání byl novelizován trestní zákon (zákonem č. [265/2001](#) Sb.) způsobem pro obviněného (dovolatele) příznivějším, když došlo k posunutí hranice škody velkého rozsahu na částku 5 000 000 Kč (srov. 89 odst. 11 tr. zák.) a v důsledku toho byly pokračující útoky (skutky) pod body II/1) – 16) výroku napadeného rozsudku kvalifikovány toliko jako pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák. Význam aplikace pozdějšího práva (§ 16 odst. 1 tr. zák.) ovšem nelze se zřetelem k výše zmiňované možné kompenzaci v případě obviněného (dovolatele) zvláště přeceňovat, neboť pokus trestného činu je trestný podle trestní sazby stanovené na dokonání trestného činu (8 odst. 2 tr. zák.), tzn. že šestiletý trest odnětí svobody mu byl ukládán v rámci zákonné sazby za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 4 tr. zák. (srov. též § 89 odst. 1 tr. zák.).

Vzhledem k důvodům rozvedeným v předcházejících odstavcích dospěl Nejvyšší soud k závěru, že výrok o nepodmíněném trestu odnětí svobody, jak byl dovolateli uložen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 3 To 22/2006, jako soudem odvolacím, je založen na vadách, pro které nemůže obstát.

Nejvyšší soud proto k dovolání obviněného J. J. podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ohledně něj zrušil ve výroku o trestu. Současně zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia, kdy Vrchní soud v Olomouci bude muset znovu projednat dovolatelův

řádný opravný prostředek (odvolání) v části týkající se trestu. V novém řízení o této věci, v němž je vázán právním názorem, který k projednávaným otázkám, a to s odkazem na citovaná rozhodnutí Ústavního soudu vydaná v analogických případech, ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Bude tedy povinen odstranit vytkané vady a v tomto rámci posoudit, zda v případě obviněného J. J. došlo k jím nezaviněným dlouhodobým průtahům v řízení a v důsledku toho zároveň došlo k porušení jeho základních práv garantovaných mu Listinou či Úmluvou (viz výše). Na tomto základě pak zváží způsob tomu odpovídající kompenzace, které - jak Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje - lze dosáhnout i prostředky, které jsou vlastní trestnímu právu. Dovodí-li odvolací soud, že došlo k porušení práva obviněného na přiměřenou délku řízení, bude muset pro případ uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody hodnotit, jaký zásah do osobní svobody obviněného, který jinak zákon předvídá a dovoluje, je v posuzovaném případě (s přihlédnutím ke všem jeho okolnostem i k osobě obviněného) zásahem proporcionálním. Jinými slovy, zda lze sledovaného cíle (tj. účelu trestu) dosáhnout mírnějšími prostředky (trestem), než jaké odvolací soud v daném případě použil. Své závěry ke shora naznačeným relevantním právním otázkám pak soud ve svém novém rozhodnutí (rozsudku) v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. náležitě vyloží a odůvodní.

O zrušení napadeného rozhodnutí a přikázání věci k novému projednání a rozhodnutí Nejvyšší soud rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, když s ohledem na povahu věci je zřejmé, že zjištěné vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)